

Ravasz László: Kezdetben volt a szeretet

Mikor a madárfióka kibúvik a tojásból, alighanem elcsodálkozva néz széjjel, s ha tudna beszélni, megállapítaná: milyen csodálatos ez a fészek, amely engem készen vár. Mennyi munkába került ennek a fészeknek a megépítése, a puha pihéknek összegyűjtése; milyen nagyszerűen van megválasztva a fészek helye, milyen csodálatosan betakarja az anyamadár szárnya, s milyen gyöngéden átmelegíti a szülők szíve. Százezer év alatt fejlődött madárösztönben egy megelőző nagy szeretet várja az új fiókát, biztosítja számára az élet feltételeit, védi és táplálja. Ha nem volna ez a megelőző szeretet, nem tudna megélni a madár.

Mikor egy kis gyermek megjelenik a földön, nagyon csúnya képet vág, és nemsokára halk sírásba kezd; pedig ha tudna gondolkozni, meg kellene vallania: mennyi minden csoda várja őt készen. Itt van a legnagyobb csoda a világon: az áldott anya, aki melegíti, dédelgeti, könnyeivel áztatja, mosollyal csókolja, tejjel táplálja. Ott van az apai gond, erő, két kar munkája, férfiváll teherbíró ereje; mind azért, hogy ennek a gyermeknek kenyere, ruhája, egészsége és műveltsége legyen. Tehát egy nagy-nagy szeretet várja készen a gyermeket, s e szeretet nélkül nem tudna megélni.

Bejön az iskolába egy gyermek. Elbáméskodik a nagy épületen, amelynek folyosóin, emeletein az első napokban annyiszor eltéved. Lassanként jön rá, hogy mindez érte készült. Mikor még ő a világon sem volt, az emberek már keményen tanultak, sok esztendeig dolgoztak azért, hogy fogadják őt és szolgáljanak neki. Tehát itt is egy nagy megelőző szeretet fogadja a gyermeket, s azért lehet az iskolában tanulni, azért lehet ott nyolc esztendő alatt kis szürke rügyből pompás virággá fejlődni, mert készen vár mindenkit a megelőző szeretet.

A madárfióka nem tudja, hogy őt szeretik; az újszülött gyermek sem érzi; talán az iskolásoknak sem jut sokáig eszükbe; de az életnek legnagyobb felfedezése, döntő tapasztalása az, amikor hálával észrevevesszük azt a szeretetet, amely elébb volt, értünk volt és elibénk jött. Ez a felfedezés tölti el szívünket nagy örömmel és hálával; belelátunk saját életünk mélységeibe és szépségeibe; megragadunk valami olyan valóságot, amiért érdemes élni, s vizontszeretetre gyúlva elhatározzuk: mi is beállunk azoknak a sorába, akik a megelőző nagy szeretettel táplálják, éltetik a következő nemzedéket.